

възчуди, като не излезе никоѣ отъ къщи-тъ му, не са сж-буди нито слугиня-та; мислеше си, тѣ сж пили много отъ онова силно вино, кое-то донесохъ снощи отъ града и кога минуваше по край стая-та на Мадалена и тя не го усѣтила. Куче-то тури въ единъ хгхлъ въ готварница-та и го позакри за сега съ една рогозска, послѣ са покачи изъ стѣла-та горѣ въ стая-та си, въ коя-то не мислеше вече да доживѣе да я види и да си легне на канапе-то за да си завържи рана-та.

«Но кога отвори врата-та на салона си, той са сирѣ като вкамененъ на прагъ-тъ, вцени са, като видѣ. . . Мѣсечина-та блѣщеше свѣтло като денемъ вътрѣ и са отражаваше по свѣтли-тъ оржжия на стѣна-та. Въ срѣдъ стая-та съ крж-стосани рѣцѣ стоеше и гледаше на кадра-та Ерминия единъ мжжъ, безъ да са помрждне, като една стѣна—той бѣше Доменико Серопе, червенобрадия. Той не заслужваше вече това смѣшно име, защото си бѣше остригаль вече брада-та, дълга-та му коса бѣше много голѣма станала и побѣляла, покрита съ една сламена капела, коя-то му правяше сѣнка надъ цѣло-то лице, тѣй що-то другия можеше само бѣличко-то въ очи-тъ му да вижда. Но той го позналъ още на пѣрвъ поглѣдъ.

«И двама-та са глѣдали нѣколко минути, и двама-та страшни неприятели: Доменико безъ да си измѣни место-то, капитанина облѣгнатъ на пушка-та си, мжчеше са да добие и послѣдна-та си сила за да са покаже пакъ мжжъ.

«Върнахте ли са вече?» рѣче червенобрадия, и гласъ-тъ му трепереше. «Азъ ви очаквамъ тука, защото не ви намерихъ въ къщи. Ви знаете, че азъ сжмъ са заклѣлъ да ви зема живота. Сега виждате, че бѣше най-сгодно-то време. Ви искате утрѣ вечеръ да нападнете на мене и на наши-тъ другари. Bravo! Само са опитайте! Но какво-то имаме ние двама помежду си, азъ намислихъ да са изравнимъ между четирѣ очи. Пуснете пушка-та си сега долѣ, казалъ той, защото забелѣза, че другия направи движение съ пушка-та си, като да искаше да са забрани. «Ако да искахъ това да върша, до сега ви щѣхте десетъ пѣти да испусните душа-та си. Вѣрвате ли, че азъ не ви чухъ, кога влѣзвахте въ порта-та и по-отдалеко, още преди ви да си отворите и ако да щѣхъ ваша-та крѣвъ, не можяхъ ли отъ тука отъ прозореца да ви угаса живуца-та свѣтлина. Припознавамъ ви са, че азъ мисляхъ и тѣй и инакъ, но тази тука не ми позволи!» — той показва растре-